

Kodėl Viešpats vėl ir vėl ateina į šį pasaulį ?

Vakarų šventraščiuose minimi mesijai ir pranašai. Vedų raštuose yra aiškinama, kad kiekvieną tūkstantmetį skirtingos Viešpaties avataros, priklausomai nuo laiko, vietos ir žmonių gyvenančių toje aplinkoje; ateina skleisti žinojimo apie meilę Dievui, kuri yra mūsų viduje, bet mes apie tai pamiršome. Dėl šios priežasties mes kenčiame ir turime polinkį blogai elgtis su aplinkiniais. Kodėl? Visi šie nuostabūs avatarai yra Auksčiausias Mylimasis ateinantis į šį pasaulį ieškoti savo paklydusių tarnų. Tai yra mūsų didžioji viltis.

Sanatana Gosvamis *Brihat Bhagavatmritoje* aiškina, kaip vieną dieną Krišna su piemenukais ir karvutėmis grįžinėjo iš Vrindavano miško į namus. Tuo metu jiems beeinant namo, siela, kuri visai neseniai pasiekė dvasinį tobulumą apsireiškė piemenukų ganykloje kaip mažas gražus piemenukas. Kai Krišna pamatė jį, Jis pribėgo prie jo, apkabino ir meilės kupinoje ekstazėje abu (Krišna ir naujai atėjęs piemenukas) vienu metu nualpo ekstazėje. Visi piemenukai buvo labai nustebę, kas šis berniukas ir kodėl gi Krišna guli nualpęs ant žemės. Balarama priėjo prie Krišnos ir atgaivino Jį dainuodamas saldžius žodžius ir vėduodamas Jį.

Tada Krišna tarė naujam piemenukui:
- Tu palikai Mane seniai seniai. Tu pamiršai Mane. Bet aš niekada neužmiršau. Tu gyvenimas po gyvenimo bandei mėgautis materialiu pasauliu, bet aš visados buvau tavo širdyje, laukdamas kada tu į Mane atsigręši. Tu iškentėjai audras, ligas, tau dužo širdis, kartais mėgaudavaisi turtais, gerove, auktšu išsilavinimu, bet galų gale viskas iš tavęs buvo atimta. Argi nejautei išsiskyrimo nuo manęs taip, kaip aš kiekvieną minutę jaučiau išsiskyrimą nuo tavęs? Ir galų gale tu atsisukai į Mane ir atidavei Man savo gyvenimą. Aš mačiau kaip tau buvo sunku šiame materialiame pasaulyje atsigręžti į Mane ir būti ištikimam. Tu buvai išjuoktas, kaltinamas, kritikuojamas, kartais turėjai maldauti, bet Aš visados buvau su tavim, kad tave apsaugočiau. Dabar, tu pagaliau sugrįžai namo, Aš laukiau tavęs.”

Tuomet Krišna nusivedė tą piemenuką pas save į namus ir pasidalino su juo prasadu. Nors Absoliučioji Tiesa yra tobula ir išbaigta, Jis yra *atmarama*, o tai reiškia, jog Jis pilnai patenkintas vidumi ir išore. Jam nieko nereikia. Jis yra
akshilarasa murti
. Jis yra įkūnytoji meilė, visų meilės emocijų lobynas. Taip Vedinė literatūra paaiškina, kas yra Absoliučioji Tiesa - Jis visada Absoliutus ir pilnai patenkintas. Meilės tobulumas yra tai, kad Jis jaučia išsiskyrimo skausmą matydamas bet kurį iš savo vaikų kenčiant nuo užmaršumo Jam. Kad ir kokie maži ir nereikšmingi galvojame esą, Krišna jaučia išsiskyrimo jausmą mums. Jis netrukdys mūsų laisvai valiai. Kadangi meilei negalima įsakinėti, meilės negalima priversti; meilė turi būti mūsų laisvos valios išraiška. Tik tuomet ji mus pilnai patenkins.